

§ 3. Rozporządzenie niniejsze uzyskuje moc obowiązującą z dniem 1 sierpnia 1924 roku.

Prezes Rady Ministrów: *W. Grabski*

Minister Spraw Wewnętrznych: *Z. Hübnér*

652.

Rozporządzenie wykonawcze Ministra Pracy i Opieki Społecznej

z dnia 25 lipca 1924 r.

do ustawy z dn. 10 czerwca 1924 r. o społecznym pośrednictwie pracy.

Na podstawie art. 8 ustawy z dnia 10 czerwca 1924 r. o społecznym pośrednictwie pracy (Dz. U. R. P. № 58 poz. 585) zarządza się co następuje:

§ 1. Wymienione w art. 1 ustawy z dn. 10 czerwca 1924 r. o społecznym pośrednictwie pracy organizacje społeczne o charakterze niezarobkowym, posiadające zatwierdzone przez władze statuty, należą na mocy odnośnych przepisów obowiązujących do następujących kategorii organizacji społecznych:

a) w b. zaborze rosyjskim:

1. wciągniętych do rejestru stowarzyszeń: w Warszawie przez Ministerstwo Spraw Wewnętrznych, względnie Ministerstwo Pracy i Opieki Społecznej, w innych miejscowościach przez właściwy urząd wojewódzki lub Delegaturę Rządu w Wilnie (art. 1 rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych w przedmiocie przepisów wykonawczych do dekretu z dn. 3 stycznia 1919 r. o stowarzyszeniach (Dz. U. R. P. z 1920 r. № 19 poz. 100), art. 22 ust. 1 p. c ustawy o opiece społecznej (Dz. U. R. P. z 1923 r. № 92 poz. 726) oraz art. 18 rozporządzenia (11984/191) Komisarza Generalnego Ziem Wschodnich o stowarzyszeniach i związkach z dn. 25 września 1919 r. (Dz. Urz. Z. C. Z. W. № 25 poz. 255);

2. pracowniczych związków zawodowych, wciągniętych do rejestru przez Głównego Inspektora Pracy albo przez obwodowych inspektorów pracy (w Warszawie i Łodzi również i przez okręgowych inspektorów pracy); tudzież ich filji (oddziałów), zgłoszonych u miejscowych obwodowych inspektorów pracy (w Warszawie i Łodzi również i u okręgowych inspektorów pracy), względnie i u starostów (art. 3 i 4 dekretu z dnia 8 lutego 1919 r. w przedmiocie tymczasowych przepisów o pracowniczych związkach zawodowych (Dz. U. R. P. № 15 poz. 209) i art. 2 ustawy z dnia 4 lipca 1923 r. w sprawie zakładania filji przez związki zawodowe (Dz. U. R. P. № 76 poz. 594);

b) w b. zaborze austriackim i w Cieszyńskiej części Woj. Śląskiego:

1. stowarzyszeń, które otrzymały od właściwego urzędu wojewódzkiego poświadczenie prawnego istnienia swego (§ 9 ustawy austriackiej z dnia 15 listopada 1867 r. o prawie stowarzyszania się—Dz. Ust. Państw. № 134);

2. zgłoszonych miejscowemu obwodowemu inspektorowi pracy i staroście filji (oddziałów) pracowniczych związków zawodowych, zarejestrowanych przez Głównego Inspektora Pracy (wyżej powołany art. 2 ustawy z dnia 4 lipca 1923 r.);

c) w b. zaborze pruskim i w Górnośląskiej części Woj. Śląskiego:

1. stowarzyszeń, wpisanych do rejestru stowarzyszeń właściwego sądu powiatowego (§ 21 niemieckiego kodeksu cywilnego);

2. stowarzyszeń politycznych, które otrzymały od miejscowej władzy policyjnej poświadczenie o swem zgłoszeniu (§ 3 ustawy niemieckiej z dnia 19 kwietnia 1908 r. o stowarzyszeniach — Dz. Ust. Rzeszy str. 151).

§ 2. Wymienione w § 1 instytucje i organizacje społeczne o charakterze niezarobkowym, których statuty nie przewidują wykonywania pośrednictwa pracy, oraz także instytucje i organizacje, nieposiadające zatwierdzone przez władze statutów, winny — celem uzyskania prawa wykonywania pośrednictwa pracy — wystąpić o odpowiednie uzupełnienie względnie zatwierdzenie statutu trybem, przewidzianym przez odnośne przepisy, jednocześnie powiadamiając o tem właściwy państwowy urząd pośrednictwa pracy, względnie — za pośrednictwem tegoż urzędu wnieść podanie do Ministerstwa Pracy i Opieki Społecznej (§ 3 niniejszego rozporządzenia) o udzielenie pozwolenia na wykonywanie pośrednictwa pracy.

Właściwym jest państwowy urząd pośrednictwa pracy, na którego terenie działania ma siedzibę zarząd instytucji czy organizacji społecznej.

Wspomniane instytucje i organizacje, faktycznie wykonywujące czynności pośrednictwa pracy bezpośrednio przed dniem 9 sierpnia 1924 r., a pragnące i nadal wykonywać te czynności, winny niezwłocznie zastosować się do wymogów ustępu 1-go niniejszego paragrafu.

§ 3. Pozwolenia na wykonywanie pośrednictwa pracy na zasadzie przepisów niniejszych udziela na piśmie właściwy Urząd Wojewódzki (Delegatura Rządu w Wilnie) jako organ Ministerstwa Pracy i Opieki Społecznej, instytucjom zaś i organizacjom, mającym siedzibę zarządu w m. st. Warszawie, — Ministerstwo Pracy i Opieki Społecznej (do czasu utworzenia właściwego urzędu II instancji w Warszawie).

Pozwolenia mogą być wydawane na określony czas i z prawem cofnięcia w razie stwierdzenia przez dłuższy czas znikomej w stosunku do potrzeb miejscowego rynku pracy działalności biura.

W razie udzielenia odmownej odpowiedzi (nieudzielenia albo cofnięcia pozwolenia), należy podać na piśmie motywy odmowy.

Przeciwko odmownej decyzji urzędu wojewódzkiego służy odwołanie się do Ministerstwa Pracy i Opieki Społecznej w ciągu miesiąca od dnia otrzymania tej decyzji.

§ 4. Po uzyskaniu, zgodnie z przepisami ustępu 1 § 2, uzupełnienia lub zatwierdzenia statutu, względnie pozwolenia Ministerstwa Pracy i Opieki Społecznej—institucje i organizacje społeczne winny zastosować się do wymogów ustępu 1 art. 2 ustawy o społecznym pośrednictwie pracy.

§ 5. Jeżeli instytucje i organizacje po zastosowaniu się do wymogów ustępu 1 § 2 niniejszego rozporządzenia:

- a) nie uzyskają odpowiedniego uzupełnienia względnie zatwierdzenia statutu, albo
- b) uzyskają zatwierdzenie statutu, lecz z wyłączeniem zeń punktu o pośrednictwie pracy, albo
- c) otrzymają od Ministerstwa Pracy i Opieki Społecznej pisemną odmowę udzielenia odpowiedniego pozwolenia, względnie pozwolenie zostanie im cofnięte, wówczas nie mogą wykonywać pośrednictwa pracy względnie winny zaprzestać dalszego jego prowadzenia w terminie wyznaczonym przez Ministerstwo Pracy i Opieki Społecznej (§ 3 niniejszego rozporządzenia) oraz dokonać całkowitej likwidacji wszystkich spraw, związanych z akcją pośrednictwa pracy, najdalej w ciągu miesiąca od powyższego terminu.

Zgłoszenie odwołania się od odmownej decyzji Urzędu Wojewódzkiego (Delegatury Rządu) (§ 3 ust. 4 nin. rozp.) nie wstrzymuje likwidacji.

§ 6. Od opłat stemplowych, przy wykonywaniu przepisów niniejszego rozporządzenia, zwolnione są instytucje i organizacje, mające na celu wyłącznie działalność dobroczynną albo naukową, oświatową, kulturalną lub religijną (p. 4 § 7 przepisów w przedmiocie opłat stemplowych od podań oraz od świadectw urzęd. Załącznik do rozporządzenia z dnia 24 kwietnia 1923 r.—Dz. U. R. P. № 44 poz. 298).

§ 7. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 9 sierpnia 1924 r.

Minister Pracy i Opieki Społecznej: *L. Darowski*

653.

Rozporządzenie Ministra Skarbu

z dnia 21 lipca 1924 r.

o ustaleniu procentów zwłoki od niespłaconych w terminie kredytów na pobór wyrobów tytoniowych.

Na podstawie art. 13 i 62 ustawy o monopolu tytoniowym z dnia 1 czerwca 1922 r. (Dz. U. R. P. № 47 poz. 409) zarządza się co następuje:

§ 1. Rozporządzenie z dnia 22 listopada 1923 r. (Dz. U. R. P. № 124 poz. 1006) uzupełnia się w ten sposób, że od niespłaconych w przepisany terminie kredytów na pobór wyrobów tytoniowych będą pobierane 12% odsetki zwłoki w stosunku rocznym.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 sierpnia 1924 r.

Minister Skarbu: *W. Grabski*

654.

Rozporządzenie Ministra Robót Publicznych

z dnia 27 lipca 1924 r.

w sprawie utworzenia przedsiębiorstwa państwowego „Państwowe Zakłady Wodociągowe na Górnym Śląsku”.

Na zasadzie § 2 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 28 czerwca 1924 r. o nadaniu statutu dla Państwowych Zakładów Wodociągowych na Górnym Śląsku (Dz. U. R. P. № 56 poz. 569) zarządza się co następuje:

§ 1. Tworzy się z dniem 1 sierpnia 1924 r. przedsiębiorstwo państwowe „Państwowe Zakłady Wodociągowe na Górnym Śląsku” na zasadach ustalonych w nadanym statucie (Załącznik do rozp. Prezydenta Rzeczypospolitej z dn. 28 czerwca 1924 r. poz. 569).

§ 2. Siedzibą przedsiębiorstwa „Państwowe Zakłady Wodociągowe na Górnym Śląsku” jest miasto Katowice.

§ 3. Przedsiębiorstwo wymienione w § 1 obejmuje zakłady wodociągowe Szybu Adolfa pod Tarnowskimi Górami oraz część rurociągów i stacje wodne, które przeszły w myśl Konwencji Genewskiej z dn. 15 maja 1922 r. na własność Polski.

Kierownik Ministerstwa Robót Publicznych:

Rybczyński